

NICODIM

HOMETHWARD BOUND

October 21 - December 9, 2017

"The drabness of her daily life made her dream of luxury, her husband's conjugal affection drove her to adulterous desires. She wished he would beat her so that she could feel more justified in hating him and taking vengeance upon him. She was sometimes amazed by the horrible conjectures that came into her mind; and yet she had to go on smiling, hearing herself told over and over that she was lucky, pretending to be happy, letting everyone believe it!"

—*Madame Bovary*, Gustave Flaubert

There is an irony to the concept of being "home safe." Home is the place where we keep the majority of our secrets under lock-and-key, but home is also the place where the people from whom we're hiding these secrets dwell. *Leave the water running and the bathroom door locked*

571 south anderson street, suite 2
los angeles, california 90033

Info@nicodimgallery.com
www.nicodimgallery.com
t 323.262.0260

NICODIM

and no one will know what you're doing in there; tell the Mr. you're working late and wash that lipstick off your collar; blow the smoke out the window and douse the room with Febreze; don't tell my husband; don't tell my wife; don't tell mom and dad; this is just a one-time thing... We're in a perennial state of domestic bondage, bound to false narratives as dictated by the skeletons who live in the closet, in the ego, in the id. We cling to an antiquated notion of domestic bliss, when in reality it never existed. Home is a segregated cage for all the things about ourselves **we'd rather keep to ourselves, all the little-big secrets, and they're buried just beneath** the people to whom their release would cause the most damage.

"On the edge of his tongue was the appeal 'Please stomp my grapes!' now for several years. Stomp my grapes. He did not know why, quite, nor was the appeal constantly there, and he knew every minute of the day it was inappropriate and scandalous."

—*Snerd and Niggero*, Barry Hannah

Homeward Bound is a domestic setting where all the skeletons are let out of the closet and allowed to play on the furniture, to stomp each other's grapes. **With the eye of noted designer** Oliver M. Furth, the gallery space has been transformed into a literal home, complete with a living room, dining room, bedroom, bathroom, *beyond*. **Karon Davis's Bianca** sits plaintively by a front room window, drinking, smoking, waiting for a lover who will never return. Bjarne Melgaard cross-dresses in the skins of other species as if he was never quite comfortable in his own, while Lisa Anne Auerbach is *very* comfortable lounging around the house, reading bondage magazines in her underwear. **Chris Burden's first wife informs him in a letter that not only won't** she crucify him to their VW Bug, but that the suggestion has destroyed her relationship with the vehicle. Gold-leafed snails carry their mobile homes to the apexes of an organic landscape—the **tips of Ruben Verdu's nose and erect phallus**—and both artist and travelers achieve climax simultaneously. Within the walls of this house, faces become chairs, vaginas become toothy faces, jello moulds become temples and orifices, music becomes sex itself.

Homeward Bound is home at its sweetest, most sinister, most honest. It's where the heart is. And the liver. And the genitals.

NICODIM

"Mediocritatea vieții casnice o împingea spre fantezii costisitoare, duioșia conjugală, spre dorințe adultere. Ar fi vrut ca el s-o bată pentru ca să-l poată urî, să se poată răzbuna pe bună dreptate. Uneori rămânea uimită de cruzimea presupunerilor care-i veneau în minte; și trebuia să suradă înainte, să se audă repetându-și mereu că e fericită, să se prefacă a fi, să lase să creadă că este!"

—*Doamna Bovary*, Gustave Flaubert

În conceptul de a fi "în siguranță acasă" se găsește o ironie. Acasă este locul unde ne păstrăm sub zăvor și cheie majoritatea secretelor personale, însă acasă este, totodată, locul unde oamenii de care ascundem aceste secrete locuiesc. *Lasă apa să curgă și ușa de la baie încuiată și nimeni nu va ști ce faci înăuntru; spune-i Dlui că lucrezi până târziu și șterge urmele de ruj de pe guler; fumează la fereastră și aerisește camera cu Febreze; nu-i spune soțului meu; nu-i spune soției mele; nu-i spune lui tata și lui mama; ce e între noi e doar pentru o singură dată...* Suntem într-o permanentă stare de încătușare domestică, legați de narațiuni false dictate de secretele murdare de sub preș, din ego, din id. Ne ținem cu dinții de o noțiune învechită a fericirii domestice, când în realitate, ea nu a existat niciodată. Acasă este o cușcă conservatoare pentru toate lucrurile despre noi înșine pe care am prefera să le ținem pentru noi, toate micile-mari secrete, și ele sunt depozitate *chiar dedesubtul* persoanele cărora dezvoltarea lor ar cauza cea mai mare suferință.

"Pe vârful limbii lui stătea deja de câțiva ani ordinul „Te rog strivește-mi strugurii!” Strivește-mi strugurii. Nu știa chiar de ce, nici nu era în permanență dorința aceasta în el, dar știa în fiecare minut al zilei că era nepotrivit și scandalos."

—*Snerd și Niggero*, Barry Hannah

Homeward Bound este un cadru domestic în care toate secretele sunt scoase de sub preș și îngăduite a se juca pe obiectele de mobilier, să-și strivească reciproc strugurii. Sub îndrumarea privirii atente a designerului Oliver M. Furth, spațiul galeriei a fost transformat într-o casă propriu-zisă, având o sufragerie, dining room, dormitory, baie, *și mai departe*. *Bianca* a lui Karon Davis stă cu jale la fereastră camerei din față, și bea, fumează și așteaptă un iubit care nu se va întoarce niciodată. Bjarne Melgaard se costumează în pieile altor specii, ca și cum nu ar fi fost niciodată cu adevărat confortabil în cea proprie, în timp ce Lisa Anne Auerbach este *foarte* confortabilă alungită prin casă, citind reviste bondage doar în lenjerie intimă. Prima soție a lui Chris Burden îl informează printr-o scrisoare nu doar că nu-l va crucifica în Beetle-ul pe care îl impart, ci și că sugestia în sine a distrus relația ei cu mașina. Melci din foiță de aur își poartă casele mobile pe culmile unui peisaj organic — vârful nasului lui Ruben Verdu și a falusului său erect — și atât artistul cât și călătorii ajung la climax simultan. Între pereții acestei case, fețele devin scaune, vaginurile se transformă în figuri cu dinți, forme de jeleu apar ca temple și orificii, muzica devine sexul în sine.

Homeward Bound este cel mai dulce „acasă”, mai sinistru, mai onest. Este acolo unde se găsește inima. Și ficatul. Și genitalele.